

Vi kan ikke tale om Inflation, saalænge Priserne ikke stiger væsentligt, selv om Pengemængden eller dens Omløbshastighed forøges. Et Bankdepot skal omsættes flere Gange, end det nu er Tilfældet. Men selv om dette sker, kan Prisniveauet nogenlunde holdes, fordi de nye Penge ikke behøver at absorberes af højere Priser, men kan absorberes af større Omsætning, det vil sige en Omsætning, der atter bliver normal, og det vil igen sige 50 pCt. højere end i Dag. Maalet med en Pengeforøgelse er ikke at øge Priser, men at øge den Omsætning, som nu er under normal.

En større Indtægt hos Befolkningen giver et større Forbrug; men dette Forbrug bør søges rettet mod Produkter, der kræver indenlandsk Arbejdskraft, eller mod Tjenesteydelser. Selv det fattige Rusland har Raad til at lade sine Folk gaa i Biograf eller Teater.

Thi Problemet er at forbinde en indenlandsk Øgelse af Pengemængden, ledsaget af en svag, men inciterende Øgning af Priseniveauet, med en Fastholdelse af Kronens ydre Værdi, det vil sige Vekselskurserne. Deraf følger igen, at man fortrinsvis vælger saadanne Nødarbejder, hvor Arbejdslønnen spiller en stor Rolle, og hvor Materialerne væsentlig hentes i Indlandet, og hvor man undgaar saadanne Forsiringer, som skal hentes i Udlandet (f. Eks. de sanitære Artikler), og at man paa den anden Side gennem sine Valutarestriktioner sætter Grænse for udenlandsk Luksus, ogsaa den Del, der bruges af et bredt Publikum.

Med Fastholdelse af disse Linier mener jeg, vi tør skride til Indrettelse af Nødarbejder uden at forstyrre den økonomiske Sammenhæng i det kapitalistiske Samfund. Thi vor Opgave falder indenfor *dettes* Rammer.

Indenfor Raadet er der Enighed om Rigtigheden af Professor Bircks Betragtninger. En vigtig Konsekvens af disse er, at Regeringen i Forbindelse med Nationalbanken drager Omsorg for, at de foreslaaede Foranstaltninger ikke kompenseres ved Indskrænkning af offentlige Arbejder eller af Kreditten til private, men at der sker en saavidt mulig tilsvarende Udvidelse af den *samlede* Produktion i Landet; og vi ser ingen Betænkelighed herved, da baade Produktionsmængden og Kredit er under normal.

Raadet har ment, at det under den nuværende Krisetilstand maa være det første Middel, det hurtigste og det, der lettest lader sig gennemføre, ved offentlig Foranstaltning eller Støtte at sætte bestemte, dertil egnede Arbejder i Gang; men man erkender samtidig, at der, saafremt der ikke af sig selv indtræder en meget væsentlig Bedring, maa gribes til andre Midler for at faa den største Del af Arbejdsløsheden til at forsvinde.

Effektive Midler maa have en meget betydelig *Størrelse* og kræve store Ofre. Vil man naa frem til den bedst mulige Løsning, maa endvidere anvendes en Række af Midler, som kræver Ofre fra forskellig Side.

II.

Det er Raadets Opfattelse, at en meget væsentlig Aarsag til den store Arbejdsløshed maa søges i Standsningen af Byggeriet, hvorved der er forvoldt meget betydelig Arbejdsløshed indenfor de egentlige Byggefag (Murere, Hustømrere, Snedkere, Malere, Sadelmagere, Tapetserere, Blikkenslagere og Elektrikere) samt indenfor andre Fag, der er mere eller mindre afhængige af Beskæftigelse i Byggeriet.

Med Hensyn til a) Beskæftigelse i Byggefagene, b) Byggevirksohmheden og c) Afsetningsmulighederne for nye Lejligheder kan oplyses følgende:

a) Beskæftigelse i Byggefagene.

Antallet af Arbejdere i de egentlige Byggefag udgør omkring 38 000 Mand, nemlig (pr. 1. November 1932, jfr. Stat. Efterr. Nr. 47—1932):

Murere	8 378
Hustømrere	7 823
Snedkere	8 786
Malere	6 409
Sadelmagere og Tapetserere	1 936
Blikkenslagere	1 961
Elektrikere	2 902
	<hr/>
	38 195